

کنوانسیون مقابله با تأمین مالی تروریسم

۱۷ اکتبر ۱۹۹۹

۱۷ اکتبر ۱۹۹۹

نسخه اصلی: زبان انگلیسی

کمیته ششم گروه کاری مجمع عمومی - قطعنامه شماره (۵۱/۲۱۰)، مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶

(۲۷ سپتامبر لغایت ۸ اکتبر ۱۹۹۹)

کنوانسیون مقابله با تامین مالی تروریسم

مقدمه

کشورهای عضو این کنوانسیون، با توجه به مقاصد و اصول منشور سازمان ملل متحد در مورد حفظ صلح و امنیت بین المللی و ارتقاء حسن همجواری و روابط دوستانه همکاری میان کشورها، با ابراز نگرانی عمیق نسبت به افزایش اعمال تروریستی در تمامی اشکال و مظاهر آن در سراسر جهان، با یادآوری اعلامیه پنجاهمین سالگرد تاسیس سازمان ملل متحد مندرج در قطعنامه شماره ۵۰/۶ مورخ ۲۴ اکتبر ۱۹۹۵، مجمع عمومی، همچنین با یادآوری کلیه قطعنامه‌های مربوطه مجمع عمومی در خصوص این موضوع منجمله قطعنامه شماره ۴۹/۶۰ مورخ ۹ دسامبر ۱۹۹۴ و منضات آن راجع به اقدامات جهت رفع تروریسم بین المللی که طی آن کشورهای عضو سازمان ملل متحد رسماً و مجدداً مورد تأیید قرار دادند. کلیه اعمال، روشها و فعالیت‌های تروریستی را بعنوان اقدامات جزائی و غیر قابل توجیه در هرکجا و توسط هر کس که ارتکاب یابد منجمله آن اقداماتی را که روابط دوستانه میان کشورها و ملت‌ها را در معرض خطر قرار می‌دهد و تمامیت ارضی و امنیت کشورها را در مورد تهدید قرار می‌دهد، صریحاً محکوم می‌نماید.

با خاطر نشان ساختن این مطلب که اعلامیه اتخاذ اقدامات جهت رفع تروریسم بین المللی همچنین کشورها را تشویق نمود تا ابعاد مفاد حقوق بین المللی موجود را در خصوص جلوگیری، سرکوب و محو تروریسم در تمامی اشکال و مظاهر آن بطور عاجل مجدداً بررسی نمایند بدین منظور که اطمینان یابند یک چارچوب جامع حقوقی که حاوی تمامی جنبه‌های موضوع باشد، وجود داشته باشد.

با یادآوری پاراگراف فرعی (ج) پاراگراف ۳ قطعنامه شماره ۵۱/۲۱۰ مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ مجمع

عمومی، که در آن مجمع از کلیه کشورها خواسته است اقداماتی را بمنظور جلوگیری و مبارزه علیه تامین مالی تروریست‌ها و سازمان‌های تروریستی از طریق اتخاذ اقدامات مقتضی در داخل کشور بعمل آورند اعم از اینکه این تامین مالی بطور مستقیم صورت گیرد و یا غیر مستقیم توسط سازمان‌هایی که ماهیت و اهداف خیریه

ای، اجتماعی یا فرهنگی دارند و یا مدعی هستند که دارند و یا در فعالیتهای غیر قانونی نظیر قاچاق اسلحه و مواد مخدر دخالت دارند منجمله استثمار افراد بمنظور تامین پولی فعالیت‌های تروریستی و نیز بالاخص در موارد مقتضی اتخاذ اقدامات منظم را جهت جلوگیری و مقابله با فعالیت‌ها جهت تامین مالی که ظن می‌رود جهت مقاصد تروریستی ممکن است مورد استفاده قرار گیرد، مورد بررسی قرار دهند بدون اینکه خدشه ای به آزادی عمل قانونی و مشروع سرمایه‌ای گردد و همچنین تبادل اطلاعات مربوط به فعالیت‌های بین‌المللی چنین تامین مالی را تقویت نمایند،

همچنین با یادآوری قطعنامه شماره ۵۲/۱۶۵ مورخ ۱۵ دسامبر ۱۹۹۷ مجمع عمومی که در آن مجمع از کشورها درخواست نموده که بالاخص اجرای اقدامات مندرج در پاراگراف ۳ (الف) الی (ج) قطعنامه شماره ۵۱/۲۱۰ مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ را مورد بررسی قرار دهند،

همچنین با یادآوری قطعنامه ۵۳/۱۰۸ مورخ ۸ دسامبر ۱۹۹۸ مجمع عمومی که طی آن مجمع تصمیم گرفت کمیته ویژه که بموجب قطعنامه ۵۱/۲۱۰ مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ مجمع عمومی تشکیل گردید بایستی پیش نویس کنوانسیون بین‌المللی برای جلوگیری از تامین مالی اعمال تروریستی را جهت تکمیل اسناد بین‌المللی مربوطه موجود تهیه نماید،

با توجه باینکه تامین مالی تروریسم بطور کلی موضوعی است که موجبات نگرانی شدید جامعه بین‌المللی را فراهم آورده است،

با خاطر نشان ساختن اینکه شمار و شدت اعمال تروریسم بین‌المللی بستگی به میزان کمکهای مالی است که تروریست‌ها کسب می‌نمایند،

همچنین با خاطر نشان ساختن اینکه اسناد حقوقی چند جانبه موجود صریحاً چنین تامین مالی را مطرح نمی‌سازد،

با اعتقاد باینکه نیاز عاجل است که همکاریهای بین‌المللی میان کشورها را جهت شکل‌گیری و اتخاذ اقدامات موثر بمنظور جلوگیری از تامین مالی تروریسم و همچنین اجتناب از انجام این اقدامات از طریق پیگرد و مجازات مرتکبین افزایش داد،

در موارد ذیل با یکدیگر موافقت نموده‌اند:

ماده ۱

جهت مقاصد کنوانسیون حاضر:

- ۱- «وجوه» بمعنای هر نوع دارایی می‌باشد اعم از دارایی‌های مشهود یا غیر مشهود، منقول یا غیر منقول، بهر نحوی که کسب شده باشد و مدارک یا ابزار حقوقی به هر شکل منجمله الکترونیکی یا دیجیتال، یا مدارکی که دال بر مالکیت یا سهم در این دارایی‌ها می‌باشد نظیر اعتبارات بانکی، چکهای مسافرتی، چک های بانکی، حوالجات، سهام، اوراق بهادار، اوراق قرضه، برات، اعتبارنامه‌ها و غیره.
- ۲- «تسهیلات کشوری یا دولتی» بمعنای تسهیلات دائمی یا موقتی یا وسیله ای است که توسط نمایندگان، اعضای دولت و دو قوه مقننه و قضائیه یا مقامات یا کارکنان کشور یا هر مقام یا مرجع دولتی دیگر یا مقامات یا کارکنان سازمان بین الدولی در ارتباط با انجام وظائف محوله شان مورد استفاده قرار می‌گیرد یا در تصرف آنها می‌باشد.
- ۳- «منافع حاصله» بمعنای وجوهی است که بطور مستقیم یا غیر مستقیم و بواسطه ارتکاب جرم مندرج در ماده (۲) کسب یا حاصل گردیده باشد.

ماده ۲

- ۱- هر فردی که در چارچوب معنای این کنوانسیون مرتکب جرمی گردد هرگاه اگر بهر وسیله، مستقیم یا غیر مستقیم، غیر قانونی و عمداً آن پولها را تهیه و یا جمع آوری کند به قصد آنکه تماماً یا بخشی از آن بایستی جهت انجام موارد ذیل صرف گردد و یا با علم به اینکه قرار است شرایط زیر مورد استفاده قرار گیرد:
- الف) عملی که در چارچوب شمول و طبق آنچه که در یکی از پیمانهای مندرج در ضمیمه تصریح گردیده، جرم محسوب گردد؛ یا
- ب) هر اقدام دیگری که به قصد کشتن یا وارد آوردن جراحات شدید جسمانی به افراد غیر نظامی صورت پذیرد یا به هر فرد دیگری که سهم فعالی در خصومت‌ها طی منازعات

مسلحانه نداشته باشد و در زمانیکه قصد انجام چنین عملی از لحاظ ماهیتی یا محتوایی بقصد ارباب مردم یا وارد ساختن دولت یا یک سازمان بین المللی جهت انجام یا ممانعت از انجام هر گونه عملی باشد.

۲- الف) هنگام بودیعه سپردن سند تصدیق، پذیرش، تصویب یا الحاق آن کشوری که عضو پیمان مندرج در فهرست ضمیمه نمی باشد می تواند اعلام دارد که در موارد شمول کنوانسیون حاضر به کشور عضو آن پیمان بمثابة اینکه در ضمیمه مورد اشاره در پاراگراف فرعی (الف) پاراگراف (۱) منظور گردیده، تلفی نگردد. اعلان مذکور بمجرد اینکه پیمان برای آن کشور عضو لازم الاجرا گردد دیگر نافذ نخواهد بود و کشور مذکور می بایست مراتب را به امین اطلاع دهد؛

ب) هر گاه کشور عضوی از عضویت در پیمانی که در ضمیمه منظور می باشد، بخواهد خارج شود می بایست طی اعلانی که بموجب همین ماده ارائه می دهد در رابطه با آن پیمان مراتب را اعلام دارد.

۳- در مورد عملی که بموجب مفاد پاراگراف (۱) جرم محسوب می گردد، ضرورت ندارد که پولها عملاً جهت ارتکاب جرم مندرج در پاراگرافهای فرعی (الف) و یا (ب) پاراگراف (۱) هزینه شده باشد.

۴- همچنین فرد مرتکب جرم می گردد هرگاه اگر آن شخص مبادرت به ارتکاب جرمی نماید که در پاراگراف (۱) همین ماده گنجانده شده است.

همچنین شخص مرتکب جرم می گردد هرگاه اگر:

الف) در ارتکاب جرم در پاراگراف (۱) یا (۴) همین ماده شریک باشد؛

ب) دیگران را به ارتکاب جرم مندرج در پاراگراف (۱) یا (۴) همین ماده سازماندهی یا هدایت کند؛

پ) به گروهی از افراد که دارای مقصود مشترک در ارتکاب یک یا چند جرم مندرج در پاراگراف های (۱) یا (۴) این ماده هستند مساعدت نماید. چنین کمکی عمدی تلقی خواهد گردید و به منزله آن خواهد بود که:

(۱) بمنظور گسترش فعالیتهای جزائی یا مقاصد جزائی گروهی می باشد هرگاه اگر چنین

فعالیت یا مقصودی متضمن ارتکاب جرم مندرج در پاراگراف (۱) همین ماده باشد؛ یا

(۲) با علم به نیت آن گروه جهت ارتکاب جرم مصرح در پاراگراف (۱) ماده حاضر می‌باشد.

ماده ۳

کنوانسیون حاضر در مواردیکه جرم در یک کشور واحد ارتکاب یافته باشد و مجرم مورد ادعا از اتباع آن کشور باشد و در قلمرو آن کشور حاضر باشد و هیچ کشور دیگری مرجعی بموجب پاراگراف (۱) ماده (۷) یا پاراگراف (۲) ماده (۷) جهت اعمال قضاوت بجز در مورد مفاد پاراگراف‌های ۱۲ الی ۱۸ که عندالافتضاء در مورد آن موارد مجری خواهد بود، شمول نخواهد داشت.

ماده ۴

در صورت لزوم هر کشور عضو اقدامات ذیل را اتخاذ خواهد نمود:

الف) قلمداد قرار دادن جرائم مندرج در ماده (۲) بعنوان جرائم جزائی طبق قانون داخلی خود؛
ب) مشمول مجازات قرار دادن آن جرائم یا منظور نمودن مجازاتهای مقتضی با توجه به شدید بودن ماهیت شان.

ماده ۵

- ۱- هر کشور عضو مطابق یا اصول حقوقی خود اقدامات لازم را اتخاذ خواهد نمود تا بتواند نهاد حقوقی واقع در قلمرواش یا تشکل یافته طبق قوانین آن کشور را مسئول بداند هرگاه اگر شخصی مسئول مدیریت یا کنترل آن نهاد حقوقی است که در آن سمت مرتکب جرم مندرج در ماده (۲) گردیده باشد. چنین مسئولیتی می‌تواند جزائی، مدنی یا اداری باشد.
- ۲- چنین مسئولیتی به مسئولیت جزائی افرادی که مرتکب جرائمی گردیده‌اند، خدشه وارد نخواهد آورد.
- ۳- هر کشور عضو می‌بایست بالاخص مطمئن باشد که نهادهای حقوقی مسئول مندرج در پاراگراف (۱) فوق تحت مجازات های موثر، متناسب و بازدارنده جزائی، مدنی یا اداری باشند. چنین مجازات هایی می‌تواند شامل مجازات های پولی نیز باشد.

ماده ۶

هر کشور عضو در موارد لزوم و عندالاجتضاء اقداماتی را نظیر تدوین قانون داخلی اتخاذ خواهد نمود تا اطمینان حاصل نماید اعمال جزائی منظور در این کنواسیون تحت هیچ گونه شرایطی با توجه به ملاحظات مربوط به ماهیت سیاسی، فلسفی عقیدتی، نژادی، قومی، مذهبی و یا غیره توجیه نباشند.

ماده ۷

۱- هر کشور عضوی در صورت لزوم اقداماتی را اتخاذ خواهد نمود تا صلاحیت قضائی خود را در خصوص جرائم مندرج در ماده (۲) در موارد ذیل بمورد اجرا گذارد:

الف) جرم در قلمرو آن کشور ارتکاب یافته باشد؛

ب) جرم در کشتی که حامل پرچم آن کشور می‌باشد یا در هواپیمایی که به هنگام وقوع جرم تحت قوانین آن کشور ثبت قوانین آن کشور ثبت شده است، ارتکاب یافته باشد؛

پ) جرم توسط یکی از اتباع آن کشور صورت پذیرفته باشد.

۲- یک کشور عضو همچنین می‌تواند صلاحیت قضائی خود را برای چنین جرمی در موارد ذیل اعمال نماید:

الف) جرم در جهت یا ارتکاب جرم مورد اشاره در پاراگراف فرعی (الف) یا (ب) پاراگراف (۱) ماده (۲) در قلمرو یا علیه فرد تبعه آن کشور صورت گرفته باشد یا موجب ارتکاب چنین جرمی گردیده باشد؛

ب) جرم در جهت ارتکاب جرم مندرج در پاراگراف فرعی (الف) یا (ب) پاراگراف (۱) ماده (۲) علیه کشوری یا سازمان دولتی آن کشور در خارج منجمله ساختمان های سیاسی یا کنسولی آن صورت گرفته باشد یا موجب ارتکاب چنین جرمی گردیده باشد؛

پ) جرم در جهت ارتکاب جرم مندرج در پاراگراف فرعی (الف) یا (ب) پاراگراف (۱) ماده (۲) با تلاش بمنظور وادار نمودن آن کشور به انجام یا عدم انجام هر عملی صورت گرفته باشد یا موجب ارتکاب چنین جرمی گردیده باشد؛

ت) جرم توسط شخص فاقد کشور که محل سکونت وی در قلمرو آن کشور است، صورت پذیرد؛

ث) جرم در هواپیمایی صورت پذیرد که توسط دولت آن کشور در حال پرواز است.

۳- با تصدیق، پذیرش، تصویب یا الحاق به این کنوانسیون، هر کشور عضو دبیر کل سازمان ملل را از صلاحیت قضائی خود که بموجب پاراگراف (۲) اعمال می‌نماید، مطلع خواهد ساخت. در صورت بروز هرگونه تغییراتی، کشور عضو ذیربط بلادرنگ مراتب را به دبیر کل اطلاع خواهد داد.

۴- هر کشور عضو همچنین اقدامات لازم را اتخاذ خواهد نمود تا بتواند صلاحیت قضائی خود را در خصوص جرائم مندرج در ماده (۲) اعمال نماید هرگاه اگر مجرم مورد ادعا در قلمرو کشورش حضور داشته باشد و آن کشور شخص را به هیچ یک از کشورهای عضو که صلاحیت قضائی شان را مطابق با پاراگراف‌های (۱) یا (۲) اعمال نموده‌اند، مسترد ندارد.

۵- هرگاه بیش از یک کشور عضو در خصوص جرائم مندرج در ماده (۲) ادعای اعمال صلاحیت قضائی نمایند، کشورهای مربوطه عضو تلاش خواهند نمود تا اقدامات خود را بطور مقتضی و بویژه در مورد شرایط پیگرد و نحوه معاضدت حقوقی متقابل هماهنگ سازند.

۶- کنوانسیون حاضر بدون خدشه وارد آوردن به نرم‌های حقوق بین الملل عمومی، هیچگونه صلاحیت قضائی را در موارد جزائی که توسط یک کشور عضو و مطابق با قانون داخلی اش اعمال می‌گردد مستثنی نمی‌دارد.

ماده ۸

۱- هر کشور عضو مطابق با اصول حقوقی خود جهت شناسائی، ردیابی و مسدود کردن یا تصرف هرگونه وجوهی که جهت ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) هزینه می‌شود یا تخصیص می‌یابد و نیز عواید حاصله از ارتکاب چنین جرائمی اقدامات مقتضی را جهت توقیف احتمالی اتخاذ خواهد نمود.

- ۲- هر کشور عضو مطابق با اصول حقوقی خود جهت توقیف وجوهی که برای ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) هزینه می‌گردد و یا تخصیص می‌یابد و عواید حاصله از ارتکاب چنین جرائمی اقدامات مقتضی را اتخاذ خواهد نمود.
- ۳- هر کشور ذیربط عضو می‌تواند انعقاد موافقتنامه هایی را در خصوص تسهیم با سایر کشورهای عضو بر اساس رویه منظم یا مورد به مورد از بودجه حاصله از توقیف وجوه مندرج در این ماده مورد توجه قرار دهند.
- ۴- هر کشور عضو ایجاد راهکارهای مربوط به چگونگی استفاده از وجوه حاصله از توقیف مندرج در این ماده را جهت پرداخت غرامت به قربانیان یا خانواده‌های قربانیان جرائم مصرحه در پاراگراف فرعی (الف) یا (ب) پاراگراف (۱) ماده (۲) مورد بررسی قرار خواهد داد.
- ۵- مفاد ماده حاضر بدون خدشه وارد آوردن به حقوق طرف‌های ثالثی که دارای حسن نیت می‌باشند بمرور اجرا گذارده خواهد شد.

ماده ۹

- ۱- با کسب اطلاعات مبنی بر این که شخصی که مرتکب جرم مندرج در ماده (۲) گردیده یا ادعا می‌گردد که آنرا مرتکب شده است ممکن است در قلمرواش حضور داشته باشد، کشور ذیربط عضو اقدامات لازم را طبق قوانین داخلی خود جهت تحقیق بمنظور کسب صحت آن اطلاعات اتخاذ خواهد نمود.
- ۲- با اطمینان یافتن نسبت به صحت آن شرایط، کشور عضوی که در قلمرو آن مجرم یا مجرم مورد ادعا حضور دارد، اقدامات مقتضی را طبق قوانین داخلی خود اتخاذ خواهد نمود بنحوی که از حضور آن شخص جهت پیگرد یا استرداد اطمینان حاصل نماید.
- ۳- هر فردی که اقدامات مندرج در پاراگراف (۲) درباره وی اتخاذ می‌گردد، ذیحق خواهد بود تا:
- الف) بلادرنگ با نزدیکترین نمایندگی مربوطه کشوری که از اتباع آن می‌باشد یا در غیر اینصورت با کشوری که ذیحق است از حقوق آن شخص حمایت کند، تماس حاصل نماید یا

چنانچه اگر فرد بدون کشور باشد یا کشوری که در قلمرو آن، آن شخص بطور دائم سکونت دارد؛

(ب) از سوی نماینده آن کشور ملاقات شود؛

(پ) از حقوق شخص مشمول مفاد پاراگراف‌های (الف) و (ب) مطلع گردد.

۴- حقوق مندرج در پاراگراف (۳) مطابق با قوانین و مقررات کشوری که در قلمرو آن فرد مجرم یا مجرم مورد ادعا حضور دارد اعمال خواهد گردید لیکن مشروط بر اینکه قوانین و مقررات مذکور بتوانند موجب گردد مقاصدی که حقوق مصرحه در پاراگراف (۳) برای آن منظور در نظر گرفته شده بطور کامل نافذ گردد.

۵- مفاد پاراگراف‌های (۳) و (۴) به حق هیچیک از کشورهای عضو که مطابق با پاراگراف فرعی (ب) پاراگراف (۱) یا پاراگراف فرعی (ب) پاراگراف (۲) ماده (۷) مدعی اعمال صلاحیت قضائی هستند جهت دعوت از کمیته بین‌المللی صلیب سرخ جهت ایجاد تماس یا ملاقات با مجرم مورد ادعا خدشه‌ای وارد نخواهد آورد.

۶- به موجب ماده حاضر، هرگاه کشور عضو فردی را در توقیف نگهدارد، می‌بایست بلادرنگ مراتب را مستقیماً یا از طریق دبیرکل سازمان ملل به اطلاع آن کشورهای عضو برساند که طبق پاراگراف (۱) یا (۲) ماده (۷) می‌توانند اعمال صلاحیت قضایی در آن خصوص بنمایند و چنانچه صلاح می‌داند به اطلاع سایر طرف‌های ذینفع عضو برساند که چنین شخصی در توقیف بسر می‌برد. علت توقیف وی را ذکر نماید. کشوری که بازجویی منظور در پاراگراف (۱) را انجام می‌دهد، بلافاصله کشورهای مذکور عضو را از نتایج مطلع خواهد ساخت و مشخص خواهد کرد که آیا قصد اعمال صلاحیت قضایی خود را دارد.

ماده ۱۰

۱- در مواردیکه مفاد ماده (۷) شمول دارد، کشور عضوی که مجرم مورد ادعا در قلمرو آن حضور دارد، چنانچه آن شخص را مسترد نمی‌دارد، ملزم است صرفنظر از اینکه آیا جرم در قلمرواش

ارتکاب یافته باشد یا خیر، بدون تاخیر غیرموجه موضوع را جهت پیگرد و از طریق انجام مراحل دادرسی مطابق با قوانین آن کشور به مراجع ذیصلاح خود ارجاع نماید. آن مراجع تصمیم خود را به همان نحوی که راجع به سایر جرائم با ماهیت سنگین و بموجب قانون آن کشور عمل می‌کنند، اتخاذ خواهند نمود.

۲- هرگاه کشور عضوی بموجب قانون خود مجاز به استرداد یا تسلیم یکی از اتباع خود صرفاً مشروط بر آن باشد که آن فرد جهت سپری کردن دوران حبس خود که متعاقب محاکمه یا مراحل دادرسی که بمنظور استرداد یا تسلیم آن شخص انجام پذیرفته است به آن کشور رجعت داده خواهد شد و هرگاه این کشور و کشوری که طالب استرداد آن شخص می‌باشد با این اختیار و سایر شرایطی که صلاح بدانند موافقت نمایند، در آنصورت چنین استرداد یا تسلیم مشروط جهت انجام تعهد مندرج در پاراگراف (۱) بسنده خواهد کرد.

ماده ۱۱

۱- جرائم مندرج در ماده (۲) از جمله جرائم مشمول استرداد محسوب خواهد گردید که در هر یک از معاهدات استرداد مجری بین کشورهای عضو قبل از لازم الاجرا گردیدن کنوانسیون حاضر منظور گردیده است. کشوری عضو متقبل می‌گردند این قبیل جرائم را بعنوان جرائم مشمول استرداد منظور دارند که در هر یک از پیمان‌های استرداد مجرمین که متعاقباً بین آن‌ها منعقد خواهد گردید، گنجانده خواهد شد.

۲- هرگاه کشور عضوی که امر استرداد را مشروط به وجود پیمانی منوط می‌دارد، از کشور دیگر عضو که با آن هیچ پیمان استرداد مجرمین منعقد ننموده درخواست استرداد دریافت می‌نماید، کشور عضو درخواست شونده بنا به اختیار خود می‌تواند این کنوانسیون را بعنوان یک پایه حقوقی جهت استرداد در رابطه با جرائم مندرج در ماده (۲) قلمداد نماید. امر استرداد تابع سایر شرایط مصرحه در قانون کشور درخواست شونده خواهد بود.

- ۳- کشورهای عضوی که امر استرداد را مشروط به داشتن پیمان استرداد مجرمین نمی‌دانند جرائم مندرج در ماده (۲) را بعنوان جرائم مشمول استرداد بین خود و با تبعیت از شرایط مصرحه در قانون کشور درخواست شونده محسوب خواهند نمود.
- ۴- در صورت لزوم، یا جرائم مندرج در ماده (۲) جهت مقاصد استرداد بین کشورهای عضو بمتابسه آن عمل خواهد شد که آنها در همان محلی که اتفاق رخ داده و نیز در قلمرو کشورهای ارتکاب یافته که مطابق با پاراگراف‌های (۱) و (۲) ماده (۷) اعمال صلاحیت قضائی نموده‌اند.
- ۵- مفاد کلیه ترتیبات و پیمانهای استرداد مجرمین منعقد شده بین کشورهای عضو در ارتباط با جرائم مصرحه در ماده (۲) تا آنچه که با کنوانسیون حاضر در تعارض نباشد می‌تواند اصلاح و تغییر یابد.

ماده ۱۲

- ۱- کشورهای عضو حداکثر مساعدت را در خصوص انجام بازجویی‌ها یا مراحل دادرسی‌های جزائی یا امر استرداد در ارتباط با جرائم مندرج در ماده (۲) منجمله کمک در کسب شواهد و مدارک لازم برای انجام مراحل دادرسی با یکدیگر بعمل خواهند آورد.
- ۲- کشورهای عضو تقاضای درخواست معاضدت حقوقی متقابل را بر اساس رازنگهداری بانک رد نخواهند کرد.
- ۳- کشور در خواست کننده اطلاعات یا شواهد تهیه شده توسط کشور درخواست شونده را برای انجام بازجویی، پیگردها یا اقداماتی بغیر از آنچه که در درخواست قید گردیده بدون کسب رضایت قبلی کشور درخواست شونده، انتقال نخواهد داد و یا مورد استفاده قرار نخواهد داد.
- ۴- هر کشور عضو می‌تواند ایجاد راهکارها جهت تبادل اطلاعات یا شواهد مورد نیاز با سایر کشورها را برای انجام مسئولیت جزائی، مدنی یا اداری مصرحه در ماده (۵) ملحوظ دارد.
- ۵- کشورهای عضو تعهدات منظور در پاراگراف (۱) و (۲) را مطابق با کلیه پیمان‌ها یا ترتیبات مربوط به معاضدت حقوقی متقابل با تبادل اطلاعات که می‌تواند میان آنها وجود داشته باشد، انجام

خواهند داد. در صورت عدم وجود چنین پیمان‌ها یا ترتیباتی، کشورهای عضو می‌توانند به یکدیگر مطابق با قوانین داخلی خود کمک نمایند.

ماده ۱۳

هیچیک از جرائم مندرج در ماده (۲) جهت مقاصد استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل بعنوان جرم مالی محسوب نخواهد گردید. بنابراین کشورهای عضو نمی‌توانند از پذیرش درخواست استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل صرفاً بدلیل اینکه یک جرم مالی است امتناع ورزد.

ماده ۱۴

هیچیک از جرائم مندرج در ماده (۲) جهت انجام مقاصد استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل بمثابة یک جرم سیاسی یا جرمی که مرتبط با جرم سیاسی است و یا جرمی که دارای انگیزه‌های سیاسی می‌باشد، قلمداد نخواهد گردید. بنابراین، درخواست استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل که بر پایه چنین جرمی است، نمی‌تواند صرفاً بدلیل این که یک جرم سیاسی یا در ارتباط با جرم سیاسی یا دارای انگیزه‌های سیاسی است، رد گردد.

ماده ۱۵

هیچیک از مفاد این کنوانسیون بمنزله تحمیل الزام جهت استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل تفسیر نخواهد گردید. هرگاه اگر کشور درخواست شونده عضو دلایل مستدل جهت این مطلب داشت باشد که درخواست استرداد در مورد جرائم مندرج در ماده (۲) یا معاضدت حقوقی متقابل در ارتباط با چنین جرائمی بمنظور پیگرد یا مجازات فردی ارائه گردیده است که بخاطر نژاد، مذهب، ملیت یا قومیت یا عقاید سیاسی وی بوده یا معتقد باشد که قبول درخواست موجب خدشه وارد آوردن به موقعیت آن فرد در یکی از این موارد می‌گردد.

ماده ۱۶

۱- هر فردی که در بازداشت بسر می‌برد یا در حال سپری کردن دوران حبس خود در قلمرو کشور عضوی می‌باشد که حضورش در کشور دیگر عضو جهت مقاصد شناسایی شهادت درخواست شده است یا حضورش کمک به کسب شواهد جهت بازجویی یا پیگرد جرائم مندرج در ماده (۲) می‌کند، می‌تواند در موارد ذیل انتقال داده شود:

الف) فرد آزادانه رضایت خود را اعلان نماید؛

ب) مراجع ذیصلاح هر دو طرف منوط به شرایطی که آن کشورها مقتضی بدانند با یکدیگر موافقت نمایند.

۲- جهت مقاصد ماده حاضر:

الف) کشوری که فرد به آنجا انتقال می‌یابد اختیار دارد و ملزم است که فرد انتقال یافته را در توقیف نگهدارد مگر اینکه کشوری که فرد از آنجا انتقال یافته بگونه دیگری درخواست کرده باشد یا مجاز باشد؛

ب) کشوری که فرد به آنجا انتقال می‌یابد می‌بایست بدون درنگ به تعهد خود مبنی بر رجعت دادن فرد به منظور توقیف در کشوری که از آنجا انتقال یافته به همان صورتی که

قبلاً توافق نمودند یا بگونه دیگری توسط مراجع ذیصلاح طرفین عمل نماید؛

پ) کشوری که فرد به آنجا انتقال می‌یابد از کشوری که فرد از آنجا انتقال یافته نبایستی درخواست نماید اقدامات مربوط به استرداد را جهت رجعت آن فرد آغاز نماید؛

ت) مدت زمانی را که فرد در کشوری که به آنجا انتقال یافته در حبس بسر می‌برد جزء مدت زمان حبسی منظور خواهد شد که وی میبایست در کشوری که از آنجا انتقال یافته بگذراند؛

۳- باستثنای مواردی که کشور عضوی که فرد قرار است از آنجا مطابق با ماده حاضر انتقال یابد،

موافقت می‌نماید، آن فرد صرفنظر از ملیت اش، به هیچ عنوان در قلمرو کشوری که به آنجا

انتقال می‌یابد در ارتباط با اعمال یا جرائمی که پیش از حرکت از قلمرو کشوری که از آنجا

انتقال می‌یابد تحت پیگرد قرار نخواهد گرفت، توقیف نخواهد شد و یا به آزادی شخصی وی

لطمه‌ای وارد نخواهد آمد.

ماده ۱۷

هر فردی که مطابق این کنوانسیون توقیف گردد یا علیه وی اقدامات یا دادرسی صورت پذیرد، با وی برخورد عادلانه خواهد شد و طبق قانون کشوری که در قلمرو آن فرد حضور دارد و یا مقررات جاری حقوق بین الملل منجمله قانون بین الملل حقوق بشر از کلیه حقوق و ضمانت ها برخوردار خواهد شد.

ماده ۱۸

۱- کشورهای عضو بمنظور جلوگیری از ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) از طریق اتخاذ کلیه اقدامات عملی منجمله تعدیل قوانین داخلی خود با یکدیگر همکاری خواهند نمود و در صورت لزوم در داخل قلمروهایشان از ارتکاب جرائم و یا ایجاد تمهیدات در ارتکاب جرائم یا خارج از قلمروهای خود منجمله بطرق ذیل جلوگیری خواهند نمود:

الف) اتخاذ اقداماتی جهت جلوگیری از انجام فعالیت های غیر قانونی افراد و سازمانها در داخل قلمروهایشان که آگاهانه ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) را تشویق نمایند، تحریک نمایند، سازماندهی کنند یا در آنها دخالت نمایند؛

ب) اتخاذ اقداماتی که بر مبنای آن از موسسات پولی و سایر مشاغلی که در معاملات پولی دخالت دارند، ملزم به بهره گیری از کارآمدترین تدابیر موجود جهت شناسایی مشتریان معمولی (دائمی) یا مقطعی خود و نیز مشتریانی که به نفع آنها افتتاح حساب صورت می گیرد، بشوند و نیز ملزم به توجه ویژه به معاملات غیر عادی یا مشکوک و گزارش کردن معاملاتی که در مورد منشاء فعالیت های جنایی آنها ظن وجود دارد، گردند.

بدین منظور دولتهای عضو باید موضوعات ذیل را مورد توجه قرار دهند:

الف) اتخاذ مقرراتی برای ممنوع کردن افتتاح حساب در مواردی که صاحبان حساب یا برداشت کنندگان آن ناشناس یا غیر قابل شناسایی هستند و نیز اتخاذ تدابیری برای

حصول اطمینان از این موضوع که این موسسات [مالی و پولی] هویت صاحبان واقعی اینگونه تبادلات را مشخص می‌نمایند.

ت) در رابطه با شناسایی اشخاص حقوقی، [دولتها باید] موسسات مالی را در صورت لزوم ملزم نمایند که تدابیر لازم را برای تشخیص موجودیت حقوق و ساختار مشتری، از طریق فراهم آوردن مدارک شرکت، خواه از طریق مراجع ثبت عمومی یا از طریق خود مشتری یا از طریق هر دو، از جمله اطلاعات مربوط به نام، وضعیت حقوقی، آدرس، مدیران و تمهیدات مربوط به قانونمندن کردن آن مجموعه، اتخاذ نمایند.

ج) اتخاذ قوانین برای ملزم نمودن موسسات مالی به ارائه گزارش به مراجع ذیصلاح در خصوص کلیه تبادلات گسترده غیر عادی و پیچیده و شیوه‌های غیر عادی مبادله، که در ظاهر امر هیچ هدف اقتصادی بارز یا قصد و نیت قانونی آشکاری ندارند، به گونه ای که چنانچه موارد مشکوک را با حسن نیت گزارش دهند، نگران پیگرد مدنی یا جنایی بخاطر نقض محدودیتهای مربوط به افشای اطلاعات [حسابهای بانکی] نباشند.

د) موسسات مالی را ملزم نمایند که اطلاعات مربوط به مبادلات [مالی]، اعم از داخلی یا بین المللی، را دست کم به مدت ۵ سال نگه دارند.

۲- کلیه کشورهای عضو همچنین در امر جلوگیری از ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) با بررسی موارد ذیل با یکدیگر همکاری خواهند نمود:

الف) اتخاذ اقدامات جهت امر نظارت منجمله از طریق صدور مجوز برای کلیه موسسات انتقال پول.

ب) اتخاذ اقدامات ممکنه جهت ردیابی یا کنترل حمل و نقل فیزیکی مرزی پول نقد و اوراق بهادار بی نام، منوط به ضمانت‌های مستحکم جهت حصول اطمینان از استفاده صحیح از اطلاعات و بدون ایجاد موانع بر سر راه آزادی انتقالات سرمایه‌ای.

۳- کشورهای عضو همچنین در امر جلوگیری از ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) از طریق تبادل اطلاعات صحیح و موثق مطابق با قوانین داخلی خود با یکدیگر همکاری خواهند نمود و اقدامات هماهنگ اداری و غیره را بطور مقتضی جهت جلوگیری از ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) بالاخص در موارد ذیل بعمل خواهند آورد:

الف) ایجاد و حفظ کانال های ارتباطی بین آژانس های ذیصلاح و خدماتی جهت تسهیل در امر تبادل امن و سریع اطلاعات مربوط به کلیه جوانب جرائم مصرحه در ماده (۲)؛

ب) همکاری با یکدیگر در انجام بازپرس های مربوط به جرائم مندرج در ماده (۲) در مورد:

I. هویت، وضعیت مکانی و فعالیت های افرادی که بطور معقول در مورد آنان این شک

وجود دارد که در ارتکاب این جرائم دخالت دارند؛

II. انتقال وجوه مربوط به ارتکاب چنین جرائمی.

۴- کشورهای عضو می توانند از طریق سازمان بین المللی پلیس جزائی (اینترپول) به تبادل اطلاعات با یکدیگر بپردازند.

ماده ۱۹

هر کشور عضوی که مجرم مورد ادعا در آنجا تحت پیگرد قرار دارد مطابق با قانون داخلی یا رویه مجری در آن کشور می تواند نتایج نهایی مراحل بازپرسی را به دبیرکل سازمان ملل متحد و نیز سایر کشورهای عضو اطلاع خواهد داد.

ماده ۲۰

کشورهای عضو به تعهداتی که طبق این کنوانسیون بر عهده دارند بنحوی که مطابق با اصول برابری حاکمیت، یکپارچگی ارضی و عدم دخالت در امور داخلی سایر کشورهای عضو باشد، عمل خواهند نمود.

ماده ۲۱

هیچیک از مفاد کنوانسیون حاضر بر سایر حقوق، تعهدات و مسئولیت‌های کشور عضو و افراد که بموجب حقوق بین‌الملل بالاخص منشور سازمان ملل، حقوق بین‌الملل بشر دوستانه و سایر کنوانسیون‌های مربوطه دارند، تاثیر نخواهند گذارد.

ماده ۲۲

هیچیک از مفاد این کنوانسیون هیچ کشور عضوی را ذیحق نمی‌دارد که در قلمرو کشور دیگر عضو متعهد به اعمال حاکمیت قضائی یا اجرای وظایفی گردد که صرفاً برای مراجع آن کشور عضو بموجب قانون داخلی اش تحفظ گردیده باشد.

ماده ۲۳

- ۱- ضمیمه پیوست می‌تواند با افزودن پیمان‌هایی که شرایط ذیل را داشته باشد، اصلاح گردد:
 - الف) جهت شرکت کلیه کشورها گشوده باشد؛
 - ب) لازم الاجرا گردیده باشد؛
 - ج) از سوی حداقل ۲۲ کشور عضو کنوانسیون حاضر تصدیق گردیده باشد، پذیرفته شده باشد، تصویب شده باشد و یا این تعداد کشور به آن ملحق شده باشند.
- ۲- پس از لازم الاجرا گردیدن کنوانسیون حاضر، هر یک از کشورهای عضو می‌توانند چنین اصلاحیه‌ای را پیشنهاد دهند. هرگونه پیشنهاد جهت اصلاح می‌تواند بصورت کتبی به امین کنوانسیون تسلیم گردد. امین مذکور پیشنهاداتی را که مطابق شرایط مندرج در پاراگراف (۱) می‌باشد به اطلاع کلیه کشورهای عضو خواهد رساند و نقطه نظرات آنان را درباره اینکه آیا اصلاحیه مورد نظر بایستی پذیرفته گردد، جویا خواهد شد.
- ۳- اصلاحیه پیشنهادی بمتابیه پذیرفته شده، تلقی خواهد گردید مگر اینکه یک سوم کشورهای عضو طی ارائه اعلان کتبی که حداکثر ۱۸۰ روز قبل از توزیع آن می‌دهند، مخالفت خود را اعلام دارند.

۴- اصلاحیه پذیرفته شده به ضمیمه سی روز پس از بودیعه سپردن سند تصدیق، پذیرش یا تصویب آن از سوی ۲۲ کشور، برای تمامی کشورهای عضوی که چنین سندی را بودیعه سپرده اند لازم الاجرا خواهد گردید. برای هر کشور عضوی که اصلاحیه را پس از بودیعه سپردن سند توسط ۲۲ کشور تصدیق می کند یا مورد پذیرش قرار می دهد یا تصویب می نماید سی روز پس از بودیعه گذاردن سند تصدیق، پذیرش یا تصویب برای چنین عضوی لازم الاجرا خواهد گردید.

ماده ۲۴

- ۱- بروز هر گونه اختلاف ناشی از تفسیر یا اجرای کنوانسیون حاضر بین دو یا تعداد بیشتری از کشورهای عضو که نتواند از طریق گفتگو در یک مدت زمان معقول حل و فصل گردد بنا به درخواست یکی از طرفین جهت داوری تسلیم خواهد شد. هرگاه ظرف ۶ ماه از تاریخ تسلیم درخواست جهت داوری، طرفین نتوانند در خصوص تعیین سازمان داوری با یکدیگر موافقت نمایند، هر یک از طرفین می توانند اختلاف را از طریق ارائه درخواست به دیوان بین المللی دادگستری و مطابق با اساسنامه آن ارجاع نمایند.
- ۲- هر کشور می تواند بهنگام امضاء، تصدیق، پذیرش یا تصویب کنوانسیون یا الحاق به آن اعلام دارد که خود را ملزم به رعایت مفاد پاراگراف (۱) نمی داند. سایر کشورهای عضو نیز ملزم به رعایت مفاد پاراگراف (۱) در قبال آن کشور عضوی که چنین تحفظی را برای خود محفوظ داشته است، نخواهند بود.
- ۳- هر کشوری که مطابق با پاراگراف (۲) حق تحفظ را برای خود قائل شده است می تواند با ارائه اعلانی به دبیر کل سازمان ملل متحد این حق را کان لم یکن دارد.

ماده ۲۵

- ۱- کنوانسیون حاضر جهت امضاء از سوی کلیه کشورها از ۱۰ ژانویه ۲۰۰۰ تا ۳۱ دسامبر ۲۰۰۱ در سازمان ملل متحد در نیویورک مفتوح خواهد بود.
- ۲- این کنوانسیون منوط به تصدیق، پذیرش یا تصویب می باشد. اسناد تصدیق، پذیرش یا تصویب نزد دبیر کل سازمان ملل متحد بودیعه سپرده خواهد شد.

۳- کنوانسیون حاضر جهت الحاق برای هر کشور مفتوح خواهد بود. اسناد الحاق نزد دبیر کل سازمان ملل بودیعه سپرده خواهد شد.

ماده ۲۶

- ۱- این کنوانسیون از سی امین روز پس از تاریخ بودیعه سپردن بیست و دومین سند تصدیق، پذیرش، تصویب یا الحاق نزد دبیر کل سازمان ملل متحد لازم الاجرا خواهد گردید.
- ۲- هر کشوری که پس از بودیعه گذاردن بیست و دومین سند تصدیق، پذیرش، تصویب یا الحاق، کنوانسیون حاضر را تصدیق نماید، بپذیرد، تصویب کند یا به آن ملحق گردد سی روز پس از بودیعه سپردن سند تصدیق، پذیرش، تصویب یا الحاق به آن مفاد کنوانسیون برای چنین کشوری لازم الاجرا خواهد گردید.

ماده ۲۷

- ۱- هر یک از کشورهای عضو از طریق اعلان ارائه کتبی به دبیرکل سازمان ملل متحد خود را از عضویت این کنوانسیون خارج سازند.
- ۲- عدم ادامه عضویت یکسال پس از تاریخ وصول اعلان توسط دبیرکل سازمان ملل متحد نافذ خواهد گردید.

ماده ۲۸

نسخ اصلی کنوانسیون حاضر که به زبانهای عربی، چینی، انگلیسی، فرانسه، روسی و اسپانیائی می باشد و جملگی داراب اعتبار یکسان هستند، نزد دبیرکل سازمان ملل متحد به ودیعه باقی خواهد ماند که وی نسخ تأیید شده آن را جهت کلیه کشورهای عضو ارسال خواهد داشت.

جهت تأیید مراتب فوق امضاء کنندگان ذیل که نمایندگان رسمی دولت های متبوع خود می باشند، کنوانسیون حاضر را امضاء نموده اند و جهت امضاء در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک در

ضمیمه:

- ۱- کنوانسیون «جلوگیری از تصرف غیر قانونی هواپیما» تهیه شده در لاهه در ۱۶ دسامبر ۱۹۷۰.
- ۲- کنوانسیون «جلوگیری از اعمال غیر قانونی علیه امنیت هواپیمایی کشور» تهیه شده در مونترال در ۲۳ سپتامبر ۱۹۷۱.

- ۳- کنوانسیون «جلوگیری از شمول مجازات برای جرائمی که علیه افرادی صورت می‌گیرد که از لحاظ بین‌المللی مورد حمایت قرار دارند و منجمله ماموری سیاسی»، مصوبه ۱۴ دسامبر ۱۹۷۳ مجمع عمومی سازمان ملل متحد.
- ۴- «کنوانسیون بین‌المللی علیه گروگانگیری»، مصوبه ۱۷ دسامبر ۱۹۷۹ مجمع عمومی سازمان ملل متحد.
- ۵- کنوانسیون «حمایت فیزیکی از مواد هسته‌ای»، مصوب ۳ مارس ۱۹۸۰ در وین.
- ۶- پروتکل «جلوگیری از اعمال غیر قانونی خشونت در فرودگاه‌هایی که خدمات هواپیمایی کشوری بین‌المللی ارائه می‌دهند»، بعنوان الحاقیه کنوانسیون «جلوگیری از اعمال غیر قانونی علیه امنیت هواپیمایی کشوری»، تهیه شده در مونترال در ۲۴ فوریه ۱۹۸۸.
- ۷- کنوانسیون «جلوگیری از اعمال غیر قانونی علیه امنیت دریانوردی»، تهیه شده در رم در ۱۰ مارس ۱۹۸۸.
- ۸- پروتکل «جلوگیری از اعمال غیر قانونی علیه امنیت سکوهاى ثابت واقع در فلات قاره»، تهیه شده در رم در ۱۰ مارس ۱۹۸۸.
- ۹- کنوانسیون بین‌المللی «جلوگیری از بمب‌گذاریهای تروریستی»، مصوبه ۱۵ دسامبر ۱۹۹۷ مجمع عمومی سازمان ملل متحد.